

Anvendelsesområdet for § 24, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven

En anmodning om erstatning efter arbejdsskadesikringsloven kan afvises hvis skaden er anmeldt for sent (formel afvisning), eller hvis skaden ikke er omfattet af loven fordi den ikke skyldes arbejdet eller de forhold det er foregået under (indholdsmæssig afvisning).

Efter lovens § 24, stk. 1 (den nuværende § 41, stk. 1), kan en afvist sag genoptages inden for fem år hvor skadelidte eller efterladte har fået meddelelse om at skaden "ikke er omfattet af loven".

Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen havde i en konkret sag afvist en anmodning fordi den var indgivet for sent. Senere havde myndighederne afvist at genoptage sagen bl.a. med henvisning til § 24, stk. 1 (nu § 41, stk. 1).

På den baggrund rejste ombudsmanden en generel sag af egen drift.

Myndighederne var af den opfattelse at reglen i § 24, stk. 1 (nu § 41, stk. 1), omfatter alle afviste sager, dvs. såvel formelle som indholdsmæssige afvisninger.

Ombudsmanden var ikke enig i denne fortolkning af § 24, stk. 1 (nu § 41, stk. 1). Han mente at udtrykket "ikke er omfattet af loven" alene sigter til afvisning med den begrundelse at der ikke foreligger en arbejdsskade i lovens forstand. Bestemmelsen omfatter efter ombudsmandens opfattelse ikke formelle afvisninger. En genoptagelsesansøgning skal derfor i disse tilfælde ikke bedømmes efter § 24, men efter almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om genoptagelse. Dette har bl.a. den betydning at femårsreglen i § 24, stk. 1 (nu § 41, stk. 1), ikke finder anvendelse.

1. marts 2007

2007-1-1

Forvaltningsret:

12.2

12.4

13.3

261.1

Myndighederne oplyste at man i øvrigt anser betingelserne for genoptagelse efter § 24, stk. 1 (nu § 41, stk. 1), for lempeligere end kravene til forvaltningsretlig genoptagelse. Denne oplysning noterede ombudsmanden sig.

*Myndighederne tog ombudsmandens retsopfattelse til efterretning og tilkendegav at de ville indrette sagsbehandlingen i overensstemmelse hermed. Man ville endvidere overveje behovet for lovændringer. Ombudsmanden bad om at blive underrettet om resultatet af disse overvejelser.
(J.nr. 2005-1902-023).*

Den 31. maj 2005 skrev jeg på baggrund af min behandling af en konkret klagesag bl.a. følgende til Ankestyrelsen:

”§ 24, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven (lovbekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000) har følgende ordlyd:

’§ 24. Har skadelidte eller de efterladte fået meddelelse om, at skadetilfældet eller dødsfaldet ikke er omfattet af loven, kan sagen genoptages inden 5 år fra meddelelsens dato.’

I bemærkningerne til bestemmelsen står følgende (Folketingstidende 1991-92, Tillæg A, sp. 3760):

’Bestemmelsen er ny. Bestemmelsen knytter sig til forslagets § 23 og regulerer adgangen til at genoptage skadetilfælde, der tidligere er afvist. Der foreslås indført en 5 års frist for genoptagelse.’

Bemærkningerne henviser som det fremgår, til arbejdsskadesikringslovens § 23 som har følgende ordlyd:

’Kapitel 4

Arbejdsskadens anerkendelse

§ 23. Arbejdsskadestyrelsen skal senest 3 måneder efter at have modtaget anmeldelse om ulykkestilfælde eller kortvarige skadelige påvirkninger, jf. § 9, nr. 1 og 2, meddele skadelidte eller dennes efterladte, om tilfældet er omfattet af loven. For erhvervssygdomme, der er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 1, er fristen 9 måneder. For sygdomme omfattet af § 10, stk. 1, nr. 2, og § 10, stk. 2, samt pludselige løfteskader, jf. § 9 a gælder alene den i § 31, stk. 1, angivne frist.

Stk. 2. Afgår skadelidte ved døden efter skadens anmeldelse, finder fristerne i stk. 1 tilsvarende anvendelse for meddelelse til de efterladte om, hvorvidt dødsfaldet er omfattet af loven. Fristerne regnes her fra underretningen om dødsfaldet til Arbejdsskadestyrelsen.

Stk. 3. Skønner Arbejdsskadestyrelsen, at stillingtagen til anerkendelses-spørgsmålet ikke er mulig inden for de frister, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal skadelidte eller de efterladte underrettes herom.'

Lovens kapitel 4 omfatter §§ 23 og 24.

Bemærkningerne til § 23 har bl.a. følgende ordlyd (Folketingstidende 1991-92, Tillæg A, sp. 3760):

'Med bestemmelsen, der er ny, indføres frister for Arbejdsskadestyrelsens stillingtagen til, om et anmeldt skadetilfælde er omfattet af loven (anerkendelses-spørgsmålet).'

I den gældende lov om arbejdsskadesikring, lov nr. 422 af 10. juni 2003, findes i § 41, stk. 1, en bestemmelse der svarer til § 24, stk. 1. § 41, stk. 1, har følgende ordlyd:

§ 41. Efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsskadestyrelsens foranledning kan afgørelser efter § 39 om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen.'

I bemærkningerne til bestemmelsen står bl.a. følgende (Folketingstidende 2002-03, 1. samling, Tillæg A, s. 6576):

'Bestemmelsen afløser gældende lovs § 24.

Bestemmelsen bevarer de hidtidige muligheder for genoptagelse af afviste sager.'

Efter min umiddelbare forståelse af § 24, stk. 1, jf. § 23, forudsætter anvendelse af § 24, stk. 1 (og den nu gældende § 41, stk. 1), at der er foretaget en vurdering af selve anerkendelsesspørgsmålet. Er sagen afvist af formelle grunde – som f.eks. i (...)’s sag hvor sagen blev afvist på grund af for sen anmeldelse – finder § 24, stk. 1, efter min umiddelbare opfattelse ikke anvendelse. I sådanne tilfælde gælder der en ulovbestemt adgang til genoptagelse af sager (...).

Jeg beder om at Ankestyrelsen i en udtalelse til mig forholder sig til det rejste spørgsmål, herunder til min foreløbige retsopfattelse, og i forbindelse hermed så vidt muligt gør rede for myndighedernes praksis vedrørende § 24, stk. 1’s anvendelsesområde. Jeg beder om at Ankestyrelsen forinden indhenter en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Myndighedernes udtalelser bedes sendt gennem Beskæftigelsesministeriet der som ressortministerium på området ligeledes bedes udtale sig om § 24, stk. 1’s (og den nu gældende § 41, stk. 1’s) anvendelsesområde.”

Arbejdsskadestyrelsen udtalte bl.a. følgende den 6. oktober 2005:

”Det er Arbejdsskadestyrelsens praksis, at bestemmelsen i § 24, stk. 1, har et bredt anvendelsesområde, og ikke alene finder anvendelse i de situationer, hvor der er truffet en materiel afgørelse om selve anerkendelsesspørgsmålet. Det betyder, at det er Arbejdsskadestyrelsens praksis, også at anvende § 24, stk. 1, når en arbejdsskadesag er afvist af formelle grunde.

Som det er fremhævet i brev af 30. maj 2005 fra Ombudsmanden, så fremgår det af bemærkningerne til § 23 (Folketingstidende 1991-1992, tillæg A, sp. 3760): 'Med bestemmelsen, der er ny, indføres frister for Arbejdsskadestyrelsens stillingtagen til, om et anmeldt skadetilfælde er omfattet af loven (anerkendelsesspørgsmålet).'

Når Arbejdsskadestyrelsen træffer afgørelser i arbejdsskadesager indgår formelle forhold i vurderingen og der skal tages stilling til, om det anmeldte ulykkestilfælde eller den anmeldte erhvervssygdom opfylder de materielle betingelser for anerkendelse.

Da både de formelle forhold og selve vurderingen af anerkendelseskriterierne har afgørende betydning for sagens udfald vedrørende anerkendelses-spørgsmålet, finder Arbejdsskadestyrelsen, at § 24, stk. 1, skal have et bredt anvendelsesområde.”

Ankestyrelsen udtalte bl.a. følgende den 8. december 2005:

”Hovedområdet for § 24, stk. 1’s anvendelse er genoptagelse af afviste ulykker og erhvervssygdomme. Ankestyrelsen har i SM U-14-01 udtalt, at lovreglens 1. stk. er en fristregel, der giver ret til fornyet vurdering af skadestilfælde, såfremt anmodningen om genoptagelse er modtaget inden 5 år efter Arbejdsskadestyrelsens meddelelse om, at skadestilfældet ikke var omfattet af loven. Fristreglen anses for absolut, og der er derfor ikke mulighed for at forlænge eller se bort fra fristen efter denne bestemmelse.

Det har været Ankestyrelsens forståelse, at bestemmelsen er åbent formulert, og at der ikke skal mange nye oplysninger til, for at en sag kan genoptages indenfor 5 års fristen.

Ankestyrelsen har på nuværende tidspunkt ikke skriftlig praksis, der præcist forholder sig til spørgsmålet om anvendelse af § 24, stk. 1, i den situation, hvor sagen er afvist af formelle grunde.

Vi har hidtil fortolket § 24, stk. 1, således, at fristreglen omfatter en sag, som vedrører spørgsmålet om en skade er omfattet af loven eller ej. Der kan henvises til Friis & Behn: Arbejdsskadesikringsloven; 4. kommenterede udgave ved Mikael Kielberg s. 616.

Det kan ligeledes bemærkes, at Arbejdsskadestyrelsen skriver i vejledning om genvurdering, genoptagelse og forældelse af arbejdsskadesager af 3. november 2003, s. 18, at afslag på dispensation fra en for sen anmeldelse vil være omfattet af § 24, stk. 1, da det er meddelt, at skadestilfældet ikke er omfattet af loven, og sagen kan derfor ikke genoptages, hvis anmodningen om genoptagelse først modtages efter 5 år. Ankestyrelsens praksis svarer her til.

Vi har ikke hidtil fundet holdepunkter for, at tilskadekomne bør stilles anderledes med hensyn til genoptagelsesmuligheder i den situation, hvor sagen afvises af formelle grunde.”

Beskæftigelsesministeriet bad herefter Arbejdsskadestyrelsen udarbejde et uddybende notat om problemstillingen og en mere grundig redegørelse for praksis på området.

Arbejdsskadestyrelsen skrev herefter bl.a. følgende i notat af 5. maj 2006:

”2. Afvisning af formelle eller materielle grunde

Det synes afgørende, at de berørte myndigheder har samme forståelse af begrebet ’formelle’ grunde i forhold til § 24, stk. 1.

Efter Arbejdsskadestyrelsens opfattelse er der ved afvisning af dispensation fra overskridelsen af 1-årsfristen ikke tale om afvisning af rent formelle grunde.

På den ene side drejer det sig om overskridelse af en frist, hvilket taler for, at der er tale om en vurdering af formelle forhold, men på den anden side, er der efter mangeårig praksis tale om en meget grundig og i vidt omfang materiel vurdering af en række forhold, der kan tale for at se bort fra fristen.

Der henvises til Ankestyrelsens SM U-24-01, hvor praksis for vurdering af for sent anmeldte arbejdsskader er beskrevet. Praksis er desuden beskrevet på side 584 ff [her må menes side 592 ff; min bemærkning] i Arbejdsskadesikringsloven med Kommentarer, 4. udgave, ved Mikael Kielberg, 2004.

Efter lovens § 20, sidste punktum (nugældende § 36, stk. 1, sidste punktum) kræves en særlig grund til at se bort fra fristen for anmeldelse på 1 år. Denne vurdering afhænger efter praksis af 4 forhold, der alle skal være opfyldt:

1. det er dokumenteret, at der er sket en ulykke
2. der er rimelig grund til, at sagen er for sent anmeldt
3. der er sammenhæng mellem de nuværende symptomer og arbejdsskaden
4. der er udsigt til, at arbejdsskaden vil give ret til erstatning, eller ret til dækning af udgifter til behandling eller hjælpemidler.

Når 1-årsfristen er overskredet foregår der herefter en grundig vurdering af, om de 4 nævnte forhold er opfyldt, herunder om der er dokumenteret en arbejdsskade, om der er erstatningsberettigende følger, og om der er en rimelig begrundelse for overskridelsen m.v.

Denne vurdering kan føre til, at det må undersøges nærmere, om der er grund til at anerkende en hændelse som en ulykke, eller indhentelse af en speciallægeerklæring for at vurdere om der er grundlag for godtgørelse for varigt mén m.v.

Afhængig af den konkrete sag, kan det være, at et eller flere af disse punkter ikke er opfyldt, hvilket vil medføre afvisning, da der ikke er grundlag for at dispensere fra overskridelsen af anmeldelsesfristen. Hvis ét eller flere af forholdene ikke er opfyldt, vil sagen blive afvist uden at de øvrige forhold nødvendigvis vil blive vurderet nærmere. Dette sker af hensyn til, at der kan træffes en hurtig afgørelse.

Hvis Ankestyrelsen ved en klagesag er uenig i Arbejdsskadestyrelsens vurdering af, om en eller flere af forholdene er opfyldt, kan Ankestyrelsen eksempelvis hjemvise sagen med henblik på, at de øvrige forhold undersøges mere grundigt.

Denne grundige og i vidt omfang materielle vurdering, vil Arbejdsskadestyrelsen således ikke anse for at være en ren 'formel' vurdering, der udelukker anvendelse af § 24, stk. 1.

Tværtimod indeholder denne vurdering i visse tilfælde en lige så grundig og materiel, indholdsmæssig vurdering af sagen som sager, der er rettidigt anmeldt.

Det skal bemærkes, at når det er klart, at mindst ét af disse forhold ikke er opfyldt, så vil styrelsen træffe en afgørelse om afvisning. Når der ikke er grundlag for at se bort fra fristen, vil der dog ofte være mere end ét forhold, der ikke er opfyldt.

Hvis eksempelvis sagen er tilstrækkeligt oplyst til at vurdere, at der ikke er dokumenteret en ulykke og at der ikke er en 'rimelig grund', så vil vi give afslag på dispensation fra fristens overskridelse, og henvise til, at disse to forhold ikke er opfyldt. Hvis vi på dette tidspunkt ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt til at vurdere årsagssammenhæng og eventuelle erstatningsberettigende følger, vil vi lade disse spørgsmål stå åbne hen, og træffe en 'allerede-fordi-afgørelse' som beskrevet ovenfor.

Det sker dog at vi – som i den foreliggende konkrete sag – afviser alene fordi der ikke foreligger en 'rimelig grund', men hvor de andre tre forhold er opfyldt.

3. Betingelse om 'rimelig grund'

Som følge af Ankestyrelsens præcisering af praksis på området har Arbejdsskadestyrelsen tilpasset praksis i overensstemmelse hermed. Af nugældende praksis kan udledes, at følgende forhold taler *for*, at der er en '*rimelig grund*':

– Tilskadekomnes manglende kendskab til årsagsforbindelsen mellem arbejdsskaden og generne

– Arbejdsskadens følger forekom umiddelbart uvæsentlige, men er nu forværrede

– Tilskadekomne har gennemgået et behandlingsforløb, hvor lægen har givet tilskadekomne en berettiget forventning om, at tilskadekomne ville blive rask efter behandling, men dette viser sig ikke at være tilfældet

– Tilskadekomne har helbredsmæssige forhold, der gør det svært at forstå eller huske (eksempelvis en betydelig opløsningsmiddelforgiftning eller et alvorligt hovedtraume)

– Tilskadekomne har betydelige sprogvanskeligheder

– Uklare forsikringsforhold kan konkret anses for at være rimelig begrundelse for en for sen anmeldelse (eksempelvis i visse situationer, hvor en forening agerer som arbejdsgiver i forhold til et medlem)

– Arbejdsgiver har ikke overholdt sin anmeldelsespligt og tilskadekomne har aktivt henvendt sig til arbejdsgiveren inden for 1-års fristen og fået at vide, at anmeldelsen var sendt til Arbejdsskadestyrelsen eller forsikringsselskabet

Følgende taler *ikke for*, at der er en *'rimelig grund'*:

– Ukendskab til lovens 1-års frist eller andre retlige forhold

– En kort overskridelse af fristen

– Arbejdsgiver har ikke overholdt sin anmeldelsespligt

Selvom betingelsen om 'rimelig grund' kan siges at være den mest formelle af de 4 forhold, må også dette forhold efter Arbejdsskadestyrelsens vurdering, anses for at være tilstrækkeligt materielt i sin vurdering, til at § 24, stk. 1, kan finde anvendelse i forhold til krav til genoptagelse. De forhold, der kan tale for der foreligger en 'rimelig grund' indeholder således en række muligheder for at dispensere, der går ud over, hvad der normalt taler for at se bort fra en klagefrist.

Hvis der i stedet for § 24, stk. 1, gjaldt en ulovbestemt mulighed for at få genoptaget sagen i tilfælde, hvor eksempelvis sagen kun var blevet afvist med hensyn til manglende 'rimelig grund', ville det betyde 1) at det ville blive sværere at få genoptaget sin sag i disse situationer, og 2) at man ikke var bundet af den absolutte 5-årsfrist som andre, der har fået en vurdering af anerkendelsesspørgsmålet.

Det ville også betyde, at der ville blive forskel på reglerne for genoptagelse i forhold til en sag, hvor der kun blev afvist efter 'rimelig grund', og en sag, hvor der både blev afvist på manglende 'rimelig grund', og fordi der ikke var dokumenteret et ulykkestilfælde.

3.1. Arbejdsskadeudvalget 2005

Spørgsmålet om regler for dispensation fra anmeldelsesfristen drøftes i det siddende arbejdsskadeudvalg.

Følgende fremgår således af *kommissoriet*:

'Udvalget skal videre overveje om reglerne om anmeldelse af arbejdsskader, herunder reglerne om dispensation fra anmeldelsesfristen bør justeres eller præciseres.'

4. Anerkendelsesspørgsmålet

Det er også væsentligt at fastslå, hvorledes 'anerkendelsesspørgsmålet' skal forstås, for at kunne afgrænse anvendelsen af § 24, stk. 1.

Arbejdsskadestyrelsen er således enig med Ombudsmanden i, at § 24, stk. 1, kun finder anvendelse i forhold til sager, der er afvist, idet der 1) materielt er taget stilling til 'anerkendelsesspørgsmålet' og 2) at anerkendelsesspørgsmålet er afvist med en afgørelse.

I § 24, stk. 1, lægger ordlyden op til, at der er taget stilling til, at tilskadekomne 'ikke er omfattet af loven'. I § 41 henvises der til § 39, og at sagen ikke kan anses for 'omfattet af loven'.

§ 39 står i lovens kapitel kaldet 'Anmeldelse og sagsbehandling'.

På den baggrund er det Arbejdsskadestyrelsens fortolkning, at § 24, stk. 1 (nuværende § 41, stk. 1) finder anvendelse i forhold til de forskellige forhold, der måtte forhindre anerkendelse og at tilskadekomne derved er omfattet af loven, herunder blandt andet afslag som følge af at:

- tilskadekomne ikke er omfattet af lovens personkreds (lovens § 2 m.fl.)
- skaden ikke er en følge af arbejdet, eller de forhold, det er foregået under (lovens § 5)
- sagen er for sent anmeldt, og at der ikke er grundlag for at dispensere fra fristens overskridelse, herunder at der afvises, for der mangler en 'rimelig grund'

§ 24, stk. 1, får i den forbindelse betydning for, at der 1) gælder meget lempelige krav til genoptagelsen, men 2) en ufravigelig 5-årsfrist, der kun kan ses bort fra, når der var tale om en sygdom, der senere optages på fortegnelsen over erhvervssygdomme, jf. lovens § 24, stk. 2 (nugældende § 41, stk. 2).

5. Andet grundlag for at genoptage ved siden af § 24, stk. 1

Det er Arbejdsskadestyrelsens opfattelse, at der ved siden af 24, stk. 1, gælder de almindelige forvaltningsretlige principper for genoptagelse ved retlige og faktuelle mangler ved styrelsens afgørelser. Dette kan særligt få betydning ud over den absolutte 5-årsfrist i § 24, stk. 1.

Da kravene for genoptagelse er meget milde efter § 24, stk. 1, vil det ofte ikke være nødvendigt at bringe de forvaltningsretlige principper for genoptagelse ved mangler i brug, så længe anmodningen kommer inden for 5-årsfristen, idet kravene til genoptagelse efter § 24, stk. 1, antages at være mildere end kravene til genoptagelse efter de almindelige forvaltningsretlige principper om genoptagelse ved nye faktiske oplysninger. Der henvises til vejledning om genvurdering, genoptagelse og forældelse kapitel 4.

6. Arbejdsskadestyrelsens vejledning på området

Af Arbejdsskadestyrelsens vejledning om genvurdering, genoptagelse og forældelse, der senest er revideret 4. november 2003, fremgår det af kapitel 4 under titlen 'Afvist som arbejdsskade - § 24':

'Hvis Arbejdsskadestyrelsen har afvist at anerkende en anmeldt skade som en arbejdsskade, kan sagen genoptages inden 5 år fra afgørelsens dato. (Lovens § 24, stk. 1)

Da loven ikke stiller betingelser om væsentlighed eller om, at en ny afgørelse skal ende med en anerkendelse, antages det, at der gælder meget milde krav for at genoptage spørgsmålet om anerkendelse. Det betyder, at lovens betingelser er mildere end de almindelige forvaltningsretlige principper for genoptagelse, der ville gælde, hvis bestemmelsen ikke stod i loven.

Sagen skal genoptages, hvis der i anmodningen er lagt op til, at der eventuelt foreligger oplysninger, der kan uddybe spørgsmålet om anerkendelse. Her træder styrelsens forpligtelse til at oplyse sagen ind (officialmaksimen).'

Som eksempler på forhold, der vil føre til afslag, nævnes bl.a. hvis anmodningen er *'baseret på argumenter, der ikke er relevante for spørgsmålet om anerkendelse – eksempelvis: 'Jeg har fået det værre siden afgørelsen.'*

Styrelsen er blevet opmærksom på, at dette afsnit bør præciseres. Oplysninger om, at tilskadekomne har fået det værre kan således være relevante ved vurderingen af, om der er grundlag for at se bort fra overskridelsen af 1-årsfristen for anmeldelse, hvorfor det også kan give grundlag for at genoptage en konkret sag.

7. Gennemgang af standardtekster

Arbejdsskadestyrelsen kan bemærke, at styrelsen er blevet opmærksom på, at der mangler mere præcise interne tekster til anvendelse i afgørelser om afslag på genoptagelse, for at undgå henvisning til forkert lovgrundlag. Derfor er styrelsen for øjeblikket i gang med at revidere disse tekster."

Ankestyrelsen havde telefonisk meddelt Beskæftigelsesministeriet at Arbejdsskadestyrelsens notat af 5. maj 2006 ikke gav Ankestyrelsen anledning til yderligere bemærkninger.

Beskæftigelsesministeriet tilsluttede sig i brev af 11. maj 2006 til mig indholdet af Arbejdsskadestyrelsens notat af 5. maj 2006 og tilføjede følgende: "Det bemærkes endvidere, at Arbejdsskadestyrelsen har oplyst, at det vil blive overvejet, om der er behov for at præcisere bestemmelsen om genoptagelse (nugældende § 41, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring)."

Den 1. marts 2007 udtalte jeg følgende i en redegørelse:

Ombudsmandens udtalelse

"Jeg må forstå det sådan at Ankestyrelsen og Beskæftigelsesministeriet har tilsluttet sig Arbejdsskadestyrelsens notat af 5. maj 2006 i dets helhed.

Arbejdsskadestyrelsen anfører bl.a. i notatet at der ved afvisning af dispensation fra overskridelse af 1-års-fristen i § 20 (nu lovbekendtgørelse nr. 154 af 7. marts 2006 § 36) ikke er tale om afvisning af rent formelle grunde idet der er mangeårig praksis for i vidt omfang at foretage en materiel vurdering af sagen når der skal tages stilling til om der kan ses bort fra overskridelse af 1-års-fristen. Der er således efter praksis 4 forhold der alle skal være opfyldt for at der kan ses bort fra fristoverskridelsen, nemlig 1) det er dokumenteret at der er sket en ulykke, 2) der er rimelig grund til at sagen er anmeldt for sent, 3) der er sammenhæng mellem symptomerne og arbejdsskaden og 4) der er udsigt til at arbejdsskaden vil give ret til erstatning eller dækning af udgifter til behandling eller hjælpemidler. Denne praksis kan ikke give mig anledning til bemærkninger.

Det kan heller ikke give mig anledning til bemærkninger at arbejdsskademyndighederne efter omstændighederne træffer en 'allerede-fordi-afgørelse' hvis det er klart at én af de fire betingelser ikke er opfyldt, f.eks. – som det var tilfældet i den konkrete klagesag der dannede baggrund for min egen driftundersøgelse – fordi der ikke foreligger en rimelig grund til at skaden er for sent anmeldt.

Jeg har endvidere noteret mig at Arbejdsskadestyrelsen er enig med mig i at § 24, stk. 1, kun finder anvendelse i forhold til sager hvor der er taget stilling til anerkendelsesspørgsmålet, og hvor anerkendelse af arbejdsskaden er afvist.

Jeg kan imidlertid ikke tilslutte mig Arbejdsskadestyrelsens forståelse af afgrænsningen mellem henholdsvis begrebet anerkendelse og formalitet som den kommer til udtryk i notatet af 5. maj 2006. Jeg kan endvidere ikke godtage Arbejdsskadestyrelsens argumentation om at betingelsen om at der skal være rimelig grund til at sagen er anmeldt for sent, anses for at være tilstrækkeligt materiel i sin vurdering til at § 24, stk. 1 (nu § 41, stk. 1), kan finde anvendelse. En sådan antagelse er efter min opfattelse for vidtgående og har ingen støtte i hverken den tidligere eller den gældende arbejdsskadesikringslov.

Jeg må endvidere forstå Arbejdsskadestyrelsen sådan at den fortolker ordlyden af § 24, stk. 1, hvorefter skaden '*ikke er omfattet af loven*' og den tilsvarende formulering i den gældende lovs § 39 (som § 41, stk. 1, henviser til) sådan at denne også dækker rent formelle afvisninger. Jeg er ikke enig i denne fortolkning og henviser herved til det jeg har anført i brevet af 31. maj 2005 til Ankestyrelsen. Supplerende kan jeg henvise til forarbejderne til den gældende lovs § 39 (Folketingstidende 2002-03, Tillæg A, s. 6624 f):

'Bestemmelsen afløser gældende lovs § 23, der indeholder en regel om, at Arbejdsskadestyrelsen inden for visse frister skal træffe selvstændig afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet i konkrete skadesager.

Det foreslås som led i regeringens arbejdsskadereform, at den selvstændige afgørelse om anerkendelse af arbejdsskaden bortfalder, således at der fremover træffes samlet afgørelse om anerkendelse, godtgørelse for varigt mén, erstatning for tab af erhvervsevne og erstatning for fremtidige behandlingsudgifter m.v. Formålet med forslaget er at nedbringe den samlede sagsbehandlingstid vedrørende skader, der er omfattet af loven. Den samlede afgørelse om erstatning m.v. vil samtidig indeholde en delafgørelse om, at skaden er omfattet af loven (anerkendt).

...'

Det forhold at § 39 (og § 41) som fremhævet af Arbejdsskadestyrelsen står i lovens kapitel under titlen 'Anmeldelse og sagsbehandling' – og altså ikke som §§ 23 og 24 i den tidligere lov under titlen 'Arbejdsskadens anerkendelse' – kan efter min opfattelse ikke føre til en ændret fortolkning.

Jeg fastholder på denne baggrund den foreløbige retsopfattelse jeg gav udtryk for i brevet af 31. maj 2005 til Ankestyrelsen, hvorefter anvendelse af § 24, stk. 1, jf. § 23 i den dagældende arbejdsskadesikringslov (og nu § 41, stk. 1, jf. § 39 i den gældende arbejdsskadesikringslov), forudsætter at der er foretaget en vurdering af selve anerkendelsesspørgsmålet. Er der sket afvisning af formelle grunde – f.eks. på grund af for sen anmeldelse – finder § 24, stk. 1 (henholdsvis § 41, stk. 1), ikke anvendelse. Her gælder der en ulovbestemt adgang til genoptagelse af sager.

Jeg har i den forbindelse noteret mig Arbejdsskadestyrelsens og Ankestyrelsens oplysning om at kravene for genoptagelse efter § 24, stk. 1, antages at være mildere end de krav der stilles for at genoptage en sag på ulovbestemt grundlag.

Hvis myndighederne er af den opfattelse at de milde krav i § 24, stk. 1 (nu § 41, stk. 1), for genoptagelse også skal gælde i tilfælde hvor der er sket afvisning af formelle grunde, må bestemmelserne efter min opfattelse præciseres således at dette udtrykkeligt fremgår af bestemmelsernes ordlyd.

Beskæftigelsesministeriet har som nævnt oplyst at Arbejdsskadestyrelsen vil overveje om der er behov for at præcisere bestemmelsen i den gældende § 41, stk. 1, om genoptagelse. Jeg har bedt Beskæftigelsesministeriet om at underrette mig om resultatet af disse overvejelser – som jeg går ud fra ministeriet bliver inddraget i.”

Den 30. april 2007 skrev Beskæftigelsesministeriet bl.a. følgende til mig:

” ...

Arbejdsskadestyrelsen har den 27. marts 2007 tilkendegivet overfor Beskæftigelsesministeriet, at styrelsen tager Ombudsmandens retsopfattelse til efterretning. Beskæftigelsesministeriet kan tilslutte sig denne efterretning.

Arbejdsskadestyrelsen har desuden tilkendegivet, at man herefter vil indrette sin sagsbehandling i overensstemmelse med ombudsmandens fortolkning af reglerne. Styrelsen vil således ikke længere anvende § 24, stk. 1 (nu § 41, stk. 1) i arbejdsskadesikringsloven ved spørgsmålet om genoptagelse af afvisninger på baggrund af formelle spørgsmål, herunder særligt spørgsmålet om dispensation fra for sen anmeldelse.

I den anledning vil Arbejdsskadestyrelsen udsende en Arbejdsskadestyrelsens Praksis, hvor dette offentliggøres.

Samtidig vil styrelsen ved lejlighed udsende en revideret udgave af sin vejledning om genvurdering, genoptagelse og forældelse, hvor ombudsmandens retsopfattelse vil blive beskrevet, og den eksisterende tekst revideret, så den er i overensstemmelse hermed.

Endelig vil Arbejdsskadestyrelsen overveje, om der er behov for en lovændring. Beskæftigelsesministeriet kan tilslutte sig disse initiativer og ministeriet vil orientere ombudsmanden, når Arbejdsskadestyrelsen har informeret ministeriet om resultatet af disse overvejelser.

...”

I brev af 14. maj 2007 kvitterede jeg for Beskæftigelsesministeriets brev af 30. april 2007 og bad om fortsat underretning i sagen.